

lingstiden forlænges. Kommer der nye oplysninger i sagen, vil der endvidere skulle foretages parts høring efter principperne i forvaltningsloven.

Der kan derfor være gode grunde til, at en sagsbehandlingstid på 8 måneder kan være acceptabel.

Spm. nr. S 2830

Til statsministeren (22/7 97) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Vil statsministeren anmode økonomiministeren om at udarbejde og tilsende Folketingets Erhvervsudvalg et notat om, på hvilken måde de andre EU-lande har implementeret 2. bank-samordningsdirektivs artikel 16?«

Begrundelse

Folketingets Erhvervsudvalg stillede den 21. april 1995 erhvervsministeren, under hvis resport 2. banksamordningsdirektiv på det tidspunkt lå, et spørgsmål, hvoraf ovenstående spørgsmål var et element (jf. Erhvervsudvalget alm. del – bilag 281, folketingsåret 1994-95). Trods flere rykkere, som jeg har redegjort for i begrundelsen for spørgsmål nr. S 2649 til statsministeren, er dette spørgsmål endnu ikke besvaret. Da kendskab til de andre EU-landes implementering af direktivet er af afgørende betydning for den danske implementering, og da erhvervsministeren og senere økonomiministeren hidtil ikke har besvaret dette spørgsmål, bør statsministeren nu sørge for, at det sker.

Svar (4/8 97)

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen): Jeg har forelagt spørgsmålet for økonomiministeren, som har oplyst følgende:

»I svar af 31. maj 1995 på spørgsmål 100 (Alm. del – bilag 281) til Folketingets Erhvervsudvalg oplyste den daværende erhvervsminister, at hun havde taget initiativ til at indhente oplysninger fra de andre EU-lande om, hvordan man har gennemført EU's tavshedspligtsbestemmelser.

Oplysninger fra de andre EU-lande er således indhentet gennem de danske ambassader.

Arbejdet med en gennemgang af, på hvilken måde andre EU-lande har gennemført EU's tavshedspligtsbestemmelser blev erstattet af den analyse, advokat Dr.jur Jan Schans Christensen foretog i »Eneudredning om tavshedspligt og partsbegreb i den finansielle tilsynslovgivning«. Jeg har fået oplyst, at Erhvervsudvalget mundtlig blev orienteret herom af den daværende erhvervsminister.

Af Kommissioniet fremgik bl.a., at eneudrederen skulle undersøge »– lovgivning og praksis i udvalgte lande om gennemførelsen af 2. bank-samordningsdirektiv, 3. skadesforsikringsdirektiv og 3. livsforsikringsdirektiv samt øvrige finansielle direktiver. Et af disse lande skal være Storbritannien.«

Eneudrederen har i sin redegørelse, der blev oversendt til Erhvervsudvalget i efteråret 1996, anført følgende:

»Oplysningerne om fællesskabsretten og udenlandsk ret er i vidt omfang tilvejebragt i skriftlig – men også til dels i mundtlig – form gennem EU-Kommissionen og de nationale tilsynsmyndigheder i de enkelte lande, for nogle landes vedkommende suppleret med redegørelser og oplysninger fra teoretikere, der beskæftiger sig med reguleringen af de finansielle markeder.

Som følge af de tidsmæssige rammer, som udarbejdelsen af eneudredningen har været underkastet, er oplysningerne om udenlandsk ret begrænset til pengeinstitutområdet. Det skal dog i den forbindelse tilføjes, at en række af de oplysninger, som udredningen indeholder om dette område, tillige vil være gældende på andre tilsynsområder.«

Jeg kan oplyse, at bl.a. de af ministeriet indhentede oplysninger fra de andre EU-lande indgik i eneudrederens baggrundsmateriale. Det relativt omfattende materiale, som foreligger på henholdsvis engelsk, tysk, fransk, svensk og italiensk, foreligger ikke i bearbejdet form.

Eneudrederen har valgt den fremgangsmåde, at der på udvalgte væsentlige steder i redegørelsen er redegjort for retstilstanden i andre EU-lande.

På baggrund af spørgsmålet har jeg anmodet Finanstilsynet om at udarbejde et notat, der vil blive oversendt til Erhvervsudvalget, når det foreligger.«